

॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ अभ्यनुजानीथाः अभ्यनुजानीथाः अभ्यनुजानीथाः ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥
 जग्राहाश्रूणि सुश्रोणीकरेण पृथुलोचना ॥ पितुर्नियोगाद्धर्मज्ञाशिरसाऽवनतातदा ॥ १२ ॥ तस्यानिपेततुर्दग्धौकरैर्तिरश्रुविंदुभिः ॥ नहितानश्रुपातांस्तुश
 क्ताधारयितुंमही ॥ १३ ॥ गौतमस्त्वब्रवीद्विप्रमुत्तंकंप्रीतमानसः ॥ कस्मात्ताततवाद्येहशोकोत्तरमिदंमनः ॥ १४ ॥ सस्वैरब्रूहि विप्रर्षे श्रोतुमिच्छामितत्वतः ॥
 उत्तंकउवाच भवद्भतेन मनसा भवत्प्रियचिकीर्षया ॥ भवद्भक्तिगतेनेह भवद्भावानुगेन च ॥ १५ ॥ जरेयं नावबुद्धामेनाभिज्ञातं सुखंचमे ॥ शतवर्षोपितं
 मां हिनत्वमभ्यनुजानीथाः ॥ १६ ॥ भवता त्वभ्यनुज्ञाताः शिष्याः प्रत्यवरामम ॥ उपपन्ना द्विजश्रेष्ठशतशोऽसहस्रशः ॥ १७ ॥ गौतम उवाच त्वत्प्रीति
 युक्तेन मया गुरुशुश्रूषया तव ॥ व्यतिक्रामन्महाकालो नावबुद्धो द्विजर्षभ ॥ १८ ॥ किं त्वद्यदि ते श्रद्धागमनं प्रति भार्गव ॥ अनुज्ञां प्रति गृह्यत्वं स्वगृहागच्छमा
 चिरं ॥ १९ ॥ उत्तंक उवाच गुर्वथं कं प्रयच्छामि ब्रूहि त्वं द्विजसत्तम ॥ तमुपाहृत्य गच्छेयमनुज्ञातस्त्वया विभो ॥ २० ॥ गौतम उवाच दक्षिणापरितो
 षो वै गुरूणां सद्भिरुच्यते ॥ तव त्वया चरतो ब्रह्मस्तुष्टो ह वै न संशयः ॥ २१ ॥ इत्थंच परितुष्टुमां विजानीहि भृगूदह ॥ युवा षोडशवर्षो हियद्यभविता भवान् ॥ २२ ॥
 ददानीं पत्नीं कन्यांच स्वते दुहितरं द्विज ॥ एतां मृतं गनानां न्यात्वत्तेजोऽर्हति सेवितुं ॥ २३ ॥ ततस्तां प्रतिजग्राह युवा भूत्वा यशस्विनीं ॥ गुरुणा चाभ्यनुज्ञातो गुरु
 पत्नीमथाब्रवीत् ॥ २४ ॥ कं भवत्यै प्रयच्छामि गुर्वर्थं विनियुंक्ष्वमां ॥ प्रियं हितंच कांक्षामि प्राणैरपि धनैरपि ॥ २५ ॥ यदुल्लंभं हिलोके स्मिन् रत्नमत्यद्भुतं महत् ॥
 तदानयेयं तपसान् हि मे त्राप्तिं संशयः ॥ २६ ॥ अहल्यो वाच परितुष्टास्मि ते विप्रनित्यं भक्त्या तवानघ ॥ पर्याप्तमेतद्भद्रं ते गच्छता तथेप्सितं ॥ २७ ॥
 वैशंपायन उवाच उत्तंकस्तु महाराज पुनरेवाब्रवीद्वचः ॥ आज्ञापयस्व मां मातः कर्त्तव्यंच तव प्रियं ॥ २८ ॥ अहल्यो वाच सौदासपत्या विधृते दिव्ये ये
 मणि कुंडले ॥ ते समानय भद्रं ते गुर्वर्थः सुकृतो भवेत् ॥ २९ ॥ सतथेति प्रतिश्रुत्य जगाम जनमेजय ॥ गुरुपत्नीं प्रियार्थं वै ते समानयितुं तदा ॥ ३० ॥ स जगाम ततः
 शीघ्रमुत्तंको ब्राह्मणर्षभः ॥ सौदासं पुरुषादं वै भिक्षितुं मणि कुंडले ॥ ३१ ॥ गौतमस्त्वब्रवीत्पत्नीमुत्तंकं नाद्यदस्यते ॥ इति पृष्टा तमाचष्ट कुंडलार्थं गतंच सा ॥ ३२ ॥
 ततः प्रोवाच पत्नीं स न ते सम्यगिदं कृतं ॥ शप्तः स पार्थिवो नूनं ब्राह्मणं तं वधिष्यति ॥ ३३ ॥